

Martin Tůma - Neposlušná dcera

Zase mlha. Zatraceně. Se zívnutím odvrátím pohled od okna a nechám ho bezútešně bloudit po našem obývacím pokoji. Gerlock se ho úspěšně snaží proměnit ve skladiště knih tím, že předstírá studium cizích jazyků. Od té doby, co se mu podařilo při holení rozbít zrcadlo, má strach z každé jen o trochu riskantnější činnosti. Navíc si díky souvislému řetězci nehod, jež ho od té doby postihly, vypěstoval i averzi na městské holuby a veškeré létající a především vyměšující ptačtvo vůbec.

Gerlock mezitím našťavaně zmačkal a zahodil další list papíru. Podobných papírových koulí je už stejně plná podlaha. Namáhavě zívnu, k smrti utýrán nudou. Jestli se brzy nevyčásí, tak se vrhnu na něco podobného. Nebo budu tlouct hlavou do zdi.

Náhle se ozve zaklepání na dveře.

"Dále," sklapne zaklínač knížku a pohlédne ke dveřím. V jeho očích se mísí naděje s obavami, co na něj zase osud chystá. Vstoupí dva návštěvníci. Podle vzhledu typičtí Středaně, ale vystouplé lícní kosti, šikmé oči a žlutý odstín pokožky jsou jejich jedinými společnými znaky. Naopak, při pohledu na ně se mi okamžitě vybaví symbol středanské filozofie, Jin a Jang. První z návštěvníků je totiž sporý, hubený mužík, s věčně sepnutýma rukama a přeuctivým výrazem v obličejí. Druhý je statný, zavalitý a zpod hustého obočí si nás nevlídně měří překvapivě bystré oči. Così v jeho vzhledu mne přinutí posadit se v křesle zpřima.

"Být vy pan Gerlock?" praví pištivým hláskem sporý mužík, zřejmě tlumočník. Jeho přízvuk je ještě prapodivnější, než šaty z pestrého hedvábí, do nichž je oblečen.

"Ano, to jsem já," přikývne můj přítel, ale pohledem spočine na druhém návštěvníkovi. Nakrátko se snaží proniknout pohledem pod jeho zasmušilý výraz. Neúspěšně. "Co pro vás mohu udělat?"

"Vy dovolit, já představit," zadrmolí mužík. Něco nesrozumitelně řekne svému pánovi, ukazuje přitom na Gerlocka, a potom se otočí k nám.

"To jeho velikán, Velká Zlatá Pěst, velitel císařových vojsk a otec příští žena císař Říše středu," s hlubokou úklonou představí vznešeného návštěvníka. Jeho vlast je hlavním světovým vývozcem čaje a hedvábí, kromě toho taky asi nejmocnější světovou říší. Žlutí kupci roznášejí slávu své otčiny po celém světě, kam spolu s prvotřídním zbožím exportují i své mravy a zvyky. Skoro v každém světovém přístavu najdete malé, uzavřené město plné drobných žlutých lidiček, malých čajoven, exotických vůní a tisíciletých tradic.

"Nás za vámi posílat Lastrad," překládá tlumočník generálova slova, "on říkat, vy jediný, kdo může pomoci nám. Můj pán mít moc krásná dcera, Jantarová Záře ona jmenovat se, a ona mít vzít si císařova syna, Jadeitový princ on se jmenovat a být nová paní císař."

"V tom případě panu Velká Zlatá Pěst gratuluji," pokloní se zaklínač směrem ke generálovi se sepnutýma rukama, jak odkoukal od našeho návštěvníka.

"V tom být problém. Ona nechtít vzít prince. Ona utéct. My ji hledat, my zjistit, že ona utéct s kapitán Čajová růže. My chytit kapitána zde, on tvrdit, že Jantarová záře jít s ním dobrovolně a že ona vystoupit tady."

Prosté a stručné. Až nečekaně. Generál má zřejmě dobrý odhad na lidi a ví, jak je získat na svoji stranu. Alespoň mne si tím získal. A Gerlocka? Kdo ví, co skrývá pod svým neutrálním výrazem.

"My prosit, aby vy ji najít. Kapitán Sanko říkat, že ona zde být ve městě, být zde deset dní, zde být její obrázek," podá tlumočník Gerlockovi podobiznu princezny.

Jak můžu přes zaklínačovo rameno posoudit, je Jantarová Záře sličná dívka, s něžnou tváří jemných rysů. Husté černé vlasy kontrastují s pletí, dokonce i očima v barvě jantaru. Ty oči, to je jediné, čím se podobá svému otci. Je v nich stejná energie a paličatost, ještě umocněná rozpustilostí mládí. Pokud ten sňatek byl politický a navíc otcův nápad, tak se vůbec nedivím, že utekla.

Potom si všimnu, jak generál hledí na obrázek své dcery. Nakrátko z jeho obličeje spadne strnulá maska a já vidím, jak se v něm sváří zlost nad dceřiným útekem se starostí o její osud. Ale je to jen okamžik, záhy je jeho obličej stejně neproniknutelný jako dřív.

"Můj pán slibovat bohatá odměna," pokračuje tlumočník, "nejen zlato. I vzácná, ééé, drobná mnohokořen a čaj."

Při posledním slově se Gerlockovi zablýsknou oči, čaj, to je jeho. "Uděláme, co bude v našich silách. Jenom nám sdělte, kde vás najdeme."

"Jeho velikán být na své lodi Zlatý pták v přístavu." S tímto se naši návštěvníci rozloučí a odejdou. Nevím, co mám obdivovat více. Generálovu odvalu, nebo jeho zarputilost? Připlout severní cestou se začínající zimou v zádech, to opravdu vyžaduje pořádnou porci od obého. Ochota probíjet se zamrzajícím mořem jen dokazuje, jak moc generálovi záleží na jeho dceři.

"Octíku, štípni mě, jestli se mi to nezdá," zajásá Gerlock a vytrhne mne z přemítání. Oči mu jen hrají a chvěje se jako lovecký pes na stopě. "Haló, paní Pětínová, poklidte nám, prosím, naše pokoje," uzavře tímto rázně studium jazyků, už s mečem za pasem a skoro oblečený. "No tak, Octíku, jedeme do přístavu, nebo ty snad zůstáváš doma?"

"A co to zrcadlo?" rýpnu si.

"Přeci nejsi pověřivý."

Venku mezitím mlha zhoustla do podoby šedivého mléka. Ale nemuseli jsme se bát, že snad zabloudíme. Stačilo jet rovnou za nosem, za dráždivým zápachem hniјících ryb, mořských řas a splašků. Jet tak dlouho, dokud se z mlhavé šedi nezačaly jedna za druhou vylupovat nejasné kontury rybářských a kupeckých bárek.

"Hej, lodníku, kde kotví Čajová růže?" osloví Gerlock prvního námořníka, jenž se nám namane. K našemu překvapení se oslovený zděšeně přežehná proti určnutí.

"Je to prokletá bárka, nechodte tam. Kapitán marodí a za poslední plavby přišel o pět mužů posádky," odplivne námořník slinu hnědou od žvýkaného tabáku.

"To je opravdu zajímavé. Ale stejně bych rád věděl, kde ta loď kotví," zableskne se v zaklínačově dlani stříbrňák. Té řeči námořník rozumí.

"Jděte pořád rovně, až k pevnosti. Tam je to třetí molo napravo od brány," a lapne hozený peníz.

Gerlock mu jen pokyne hlavou a pobídne koně směrem k přístavní pevnosti. Předtím ale zpraží vražedným pohledem racka, třepotajícího se nad našimi hlavami.

Díky přesnému popisu jsme za pár okamžiků stáli před celkem honosně vyhlížejícím trojstěžníkem. Než se nadějí, je Gerlock na palubě. Marně hledám žebřík nahoru.

"Hej, počkej na mě."

"Co se děje?" křikne na mne shora hlídka.

"Jdeme s přítelem za kapitánem."

"S jakým přítelem?" vykloní se námořník do tmy. Zřejmě si Gerlocka vůbec nevšiml.

"Už je nahoře. Posílá nás generál Zlatá Pěst." Po mých slovech nastal na palubě čilý ruch, jehož výsledkem bylo poněkud nešetrné zaklínačovo přistání na molu.

"To, že nemáš nikomu říkat, proč jsme tady, bylo míněno opravdu vážně," spílá mi Gerlock, když velice svižně mizíme v mlze. Všimnu si, že napadá na levou nohu.

"Ale proč?" nechápu.

Zaklínač obrátí oči v sloup: "Co bys asi udělal, hned jak bys přijel do přístavu, být na místě Zlaté pěsti?"

"Nevím, asi bych prohledal loď," plácnu bez rozmýšlení.

"Správně. A je jisté, že se po tom kapitánovi přitížilo."

"Počkej, Gerlocku, co je s ním? Řádí tam snad nějaká cizokrajná choroba?" vzpomněl jsem si na lodníkovu varování.

"Ne, vlastně ano. Jmenuje se Hněv Velké Zlaté Pěsti."

"Aha," přitakám chápavě. "Ale co vlastně hledáš na lodi?"

"Nějakou věc, která patřila Jantarové záři. Chci zkusit pátrací kouzlo."

"Hm," potřesu hlavou, v tom bude nějaký háček, nepřipadá mi, že by generál mohl přehlédnout takovou samozřejmost. "Ale proč nejdeme rovnou za ním, ať nám dá nějakou věc jeho dcery, proč to děláme takhle složitě?" Ještě než dořeknu větu, vidím, jak můj přítel znovu obrací oči k nebi v tiché prosbě.

"To je jednoduché. Když za ním zajdeme s touhle prosbou, skočí si sám za nejbližším čarodějem a my jsme bez honoráře. Takže raději nenápadně prohlédnu loď. Určitě tam muselo něco zbyť, protože generál neprohledal loď moc důkladně."

"Proč si to myslíš?"

"Protože je ještě vcelku. Jestli se nepletu, tak mají zítra vyplout."

"Takže nám uniknou?" nedochází mi obsah přítelova sdělení.

"Ne. Ale posádka určitě vyrazí do města si užít. Potom to zkusíme."

To *zkusíme* zahrnovalo dvě hodiny v zaplivané putyce, strávené pozorováním lodi. Pak mne Gerlock nechal mrznout na molu, zatímco sám zmizel znova na palubě Čajové růže.

Zůstal jsem ve společnosti lezavého počasí a jedné přítulné kočky. Čtyřnohé, samozřejmě. Mimoděk jsem ji začal drbat pod krkem, na což reagovala hlasitým předením. Já jsem mezitím přemýšlel, proč mi Gerlock říkal, že mám zahvízdat, kdyby se něco dělo. Řádil totiž na lodi jako černá ruka. Až mne jímaly obavy, že na nás někdo pošle stráž. Naštěstí mola okolo byla v tuto dobu opravdu liduprázdná. Rámusení zakončí až hlasité šplouchnutí. Pak je ticho. Náhle moje společnice se zaprskáním odskočí do tmy a vedle mne se objeví zaklínač. Vypadá poněkud udýchaně, crčí z něj slaná voda a krvácí na levém spánku.

"Takhle," napřáhne před sebe nevěřičně ruku, "takhle na mě šel s krucifixem!"

"Cože? Kdo?"

"Kapitán. Pak mě s ním praštil po hlavě, aniž bych se stihnul bránit. Ztracená smůla! Rychle odsud, než zburcuje stráž."

Gerlock se otočí jak na obrtlíku a zmizí v mlze. Nezbyvá mi, než ho následovat.

Celou cestu do města zaklínač pod zapůjčeným pláštěm se zaťatými zuby hrdinně přemáhal zimu. Dosti mne proto udivilo, když zastavil, aby se vmísil do davu před městskou

branou. Kromě obdivných výkřiků k nám zalétne i podmanivá melodie flétny a zaklínač si s nasupeným výrazem bezohledně klesí cestu ke zdroji tohoto zvuku. Následuji ho, takže se zakrátko oba ocitáme v první řadě. Na malém volném plácku sedí zavalitý muž, celý zakuklený do černého pláště, a hraje na flétnu. V podmanivém rytmu jeho nástroje tančí v košíku před ním tři kobry. Tedy, abych byl přesný, nebyly to přímo hadi samotní, spíše jen jejich kostry.

"Co myslíš, jak to dělá?" baví se dva výrostci přede mnou.

"Asi něco jako loutky, magie v tom nebude," odpoví druhý s nadhledem, "čaroděj by se takhle nezahazoval."

Tanec ale trvá jen chvíli. Na ostrý hvizd zajedou kostry do koše a je po představení. Na rozprostřený šátek cinkne pár mincí od rozcházejících se diváků. Gerlock s rukou na meči zachmuřeně pozoruje hráče.

"Sundej si tu kápi," poručí mrazivě kejklíři. Ten neváhá ani na chvíli a poslechne. Při pohledu na celkem nevýrazný obličej podřobaný od neštovic, lemovaný černými kudrnatými vlasy, to s Gerlockem trhne. Opravdu tuctový vzhled kazí jen oči. Oči někoho, kdo viděl věci, které jsou ostatním zapovězeny.

"No tak, neplaš se, dneska si nechci hrát."

"Co se odvažuješ, nekromante, lézt až do města..."

Zalapám po dechu. Šílený nekromant se odvážil až sem.

"Psst, ne tak nahlas, zaklínači, přece jenom tu nejsme sami. Obávám se, že u obyvatel této díry nejsem právě oblíben."

Ve tmě se zablýskne část čepele.

"Tak slyšíš, schovej ten meč, já se nechci prát. Potřebuji tvoji pomoc." Nekromant hodí znechuceně písťalu do proutěného košíku. Instinktivně přivře oči, abych neviděl cákat krev. Cvak!

"Hodný hoch," řekne nekromant.

Otevru oči. Zaklínač jen zastrčil meč do pochvy.

"Chovej se ke mně uctivě, kostičkáři, nebo se tvoje hlava podívá na zem zblízka!" Proč ho nezabije?

"Snad nebude tak zle. Chci ti nabídnout práci."

"Řekni mi jiný důvod, proč tě nepředat strážím."

"A co když ti řeknu, že nám někdo fušuje do řemesla?"

"Co tím myslíš?"

"Nevím, vůbec tomu nerozumím. Jediné, co jsem poznal, je, že je v tom jiná síla. Snad je silnější nežli má, ale v každém případě je pro mé nemrtvé podstatně přitažlivější. Prostě, moji drazí kostlivci mě už nemají rádi."

"No to je tragédie," ironicky podotkne Gerlock, "a co chceš po mně?"

"Najdi a znič tu sílu. Ty to dokážeš. V tomhle jsi spolehlivější než svčená voda," otřese se nekromant.

"A co za to?"

"V mé kryptě, kde teď sídlí ona síla, leží celý můj poklad. Je pod třetí rakví zleva, stačí

tříkrát poklepat na víko a to se samo odsune do strany. Můžeš si vzít, kolik jen uneseš."

"Jasně. A ty mě budeš u východu čekat s celou armádou nemrtvých?"

"Ne. Dávám ti na to své slovo!" vypne pateticky hrud' nekromant. Ale zaklínač se jen ušklíbne:

"Tomu tak budu věřit! Koukej zmizet, nebo tě předám strážím." Přes zdánlivě lehký tón nelze tato slova nebrat vážně. Nekromant tedy sbalí šátek, popadne košík a chystá se odejít.

"Hej, počkejte," zastavím ho ještě. "Jak jste to udělal s těmi hadími kostrami? To máte nějak na provázku, nebo tak něco?"

"Ne. Měl jsem živé kobry, ale nechtěly tancovat, potvory. A navíc hrozně kousaly," nekromant pokrčí rameny. "Ale teď poslouchají na slovo. Jenom jsem jim předtím museí zakroutit krkem."

"Pojď, Octíku, nezhazuj se s ním," volá zaklínač už ze sedla svého koně.

"No to víte, nějak se živit musím," odpoví nekromant na můj vyčítavý pohled. Nezbyde mi, než nad tím vším jen zakroutit hlavou.

"Hej, zaklínači," křikne ještě za námi nekromant, "dej si horký med s cibulí, ať nechcípneš na zápal plic."

"No tak, dělej, jedeme," zatne Gerlock zuby a pobídne koně.

Teprve ve městě ze mne spadne ohromení. Už už otevírám ústa, abych se přítele zeptal, proč to udělal, ale pak si to rozmyslím. Nač se s ním zase přít...

Přestože si zaklínač dal večer řádně horkou koupel, dnes ráno jen chraptěl. Možná to trochu s večerní výpravou do města přehnal, měl raději zůstat v teple.

K mé nelibosti v našem obývacím pokoji ve vzduchu visel jakýsi neurčitě nasládlý zápach, který nedokázalo odstranit ani důkladné větrání. Zřejmě pochází z vaku, který zaklínač včera přinesl.

Druhým překvapením byl Lastrad, usazený v křesle s šálkem horkého čaje. Na to, jak pohodlně sedí, se tváří značně ustaraně.

"Dobré ráno, Octíku," přivítá mne zaklínač s plnými ústy. Je na něm znát, jak obtížně polyká.

"Fuj, jak můžeš v takovém zápachu vůbec jíst."

"Posaď se a dej si taky." Nabídne mi chléb se sýrem.

"Ne, díky, skutečně nebudu. Co krk?"

"Nestojí to za mnoho. Neměl jsem se koupat."

"Cože?" podiví se Lastrad.

"Ale, malá nepříjemnost při pátrání v přístavu," odbyde to Gerlock mávnutím ruky.

"Tak proto ten chrapot. Ale abych navázal," pokračuje Lastrad v rozhovoru, který jsem svým příchodem přerušil, "je tu podezření, že se na Starém hřbitově usadil upír."

Otevřu ústa, ale zaklínač mi nedá šanci promluvit.

"Možné to je. Jenomže tam přece sídlí nekromant, a ten s upíry nemá nic společného."

"To je pravda, avšak v posledních několika dnech bylo ve městě zabito už pět upírů. Vlastně je všechny dostal královský exorcista Purnel."

"Ale, on si teď takhle přivydělává?" podotknu.

"Spíše bych to nazval likvidační konkurence," suše odpoví Gerlock.

"Tak nějak," vzdychne Lastrad, "v každém případě se předevečírem vypravil na Starý hřbitov skoncovat s tím původním upírem. Znepokojuje nás, že se dosud nevrátil."

"Řekl bych, že se ani nevrátí," prohlásí zaklínač. Pak rozváže šňůru na svém vaku, aby z něj vytřepal hlavu. Tak proto ten smrad.

"Zatraceně, to je Purnel. Co se s ním stalo?"

"Dostal jsem ho včera při večerní procházce po městě," odpoví mu zaklínač a teatrálně položí na useknutou hlavu stroužek česneku. Ten se okamžitě začne se syčením propalovat skrze čelo do lebky.

"On se stal upírem!"

"Přesně tak."

"Ale jak jste ho vypátral?" vytřeští oči Lastrad.

"To bylo naopak, on vypátral mne," vyhrne zaklínač rukáv. Na předloktí se rýsuje jizva po dvou zubech. Vůbec, poslední dobou je jeho tělo samá modřina a šrám.

"Počkal si na mne kousek od Modré štiky."

"Gerlocku, v tom případě vás naléhavě žádám, abyste se vypravil na Starý hřbitov a skoncoval jednou provždy s řáděním upírů v našem městě. Jste jediný, kdo by to mohl dokázat."

"Obávám se, že to nebude tak jednoduché," mne si Gerlock bradu.

"Dám vám trojnásobnou odměnu než obvykle. Jenom, prosím, jednejte rychle," zahájí Lastrad smlouvání, jenomže tentokrát je vedle.

"Nejde o peníze, já už mám případ, na kterém musím pracovat. Tady jde také o čas. Generál nemůže u nás strávit celou zimu a s každým dnem se budou plavební podmínky na Severní cestě zhoršovat."

"Ano, to chápu," zachmuří se Lastrad. "Jenže pochopte, prosím, i mne. Bez Purnela tu nebude nikdo, kdo by měl alespoň tušení, jak zabít upíra. A znáte to, jeden nakazí dva, dva čtyři a zanedlouho bude město těch bestií plné. Tady jde o čas ještě více."

"Jenže..."

"Nepřerušujte mne, prosím, ještě jsem neskončil," utne mírně rozčilený elf Gerlockovu námitku. "Jsem ochoten vám nabídnout čtyřnásobek a kromě toho na den, kdy budete bojovat s upírem, pošlu všechny své lidi na váš případ."

To je opravdu velkorysá nabídka, doufám jen, že ji Gerlock přijme.

"Počkejte, vy jste to ještě neudělal? Myslel jsem, že generál byl nejdřív za vámi," odběhne poněkud od tématu můj přítel.

"Ale samozřejmě, jenomže naprosto bezvýsledně. Jediné, co moji lidé vypátrali, bylo, že Jantarová Záře opravdu na Čajové růži přijela. Ale nikdo ji neviděl vystupovat."

"Máte neschopné špicly, Lastrade. Včera se mi podařilo zjistit, že pozdě večer Sanko a ještě dva námořníci vlekli do města nějakou Střed'anku. Vypadala, že se jí moc nechce."

"Zatraceně," vyletí z křesla králův rádce, "o Sankovi se už dříve povídalo, že obchoduje s bílým masem, jenže se mu nikdy nepodařilo nic prokázat."

"Něco přece, vždyť v Nareně je hledán policií."

"Tedy, Gerlocku," uznale pokývne Lastrad, "máte opravdu skvělé informátory. Kde je jenom berete?"

"To je moje malé tajemství," zatváří se tajuplně můj přítel. "V každém případě dnes půjdu po této stopě. Kromě toho mám ještě jeden trumf. Věc, patřící Jantarové Záři."

"Á, určitě chcete zkusit pátrací kouzlo. To vám doporučuji Lechera, jeho služeb často užívám i já."

Zdálo se mi to, nebo opravdu měla jeho slova jakýsi škodolibý podtón?

"A nyní ještě k Sankovi a jeho obchodům. Bylo by vhodné vést pátrání, samozřejmě velmi diskrétně, po luxusních nevěstincích."

"Jak jsme to jen mohli přehlédnout! Určitě to uděláme! Ale kdy vyrazíte na upíra?"

"Zítra ráno," přislíbí Gerlock, "dnes musím ještě zařídit pár věcí. Určitě se u vás zastavím."

"Jsem vám velmi zavázán, příteli," poděkuje mu Lastrad. "Nyní mne, prosím, omluvte, mám povinnosti. A tu hlavu si vezmu s sebou, aby vám mohla být vyplacena odměna." Ještě mezi dveřmi se otočí: "A nechtě si louhovat jitrocel v cukru. Alespoň den. Pak si z toho udělejte sirup, který pijte horký. Mělo by vám to pomoci od chrapotu."

Tak jsme osaměli. Za chvíli se konečně z pokoje vytratil i zápach.

"Ty to máš ale vymyšlené," pochválím s obdivem svého přítele.

"Základem úspěchu je dokonalá dělba práce. To víš, zaklínačská magie," zachechtá se Gerlock. Potom vysype z vaku, kde měl hlavu, ještě lehké květované šaty z hedvábí. Jsou trochu potrhane.

"Ty patří Jantarové Záři?"

"Asi ano. Nic jiného, co by mohlo být její, jsem nenašel. Takže nám musí stačit tohle. Dám ti peníze, abys s nimi mohl zaskočit k nějakému mágovi, ať se na to podívá. Třeba za tím Lecherem. Co myslíš?"

"Tohle zvládnou sám, proč utrácet?"

"Neplýtvej svou magií, budu potřebovat tvoji pomoc. Jdeš totiž zítra se mnou."

"Ale já..."

"Neboj, nebude to nebezpečné."

Jen aby!

Do města jsme odešli společně, zaklínač mířil na trh a já do kouzelnické čtvrti. Díky honosnému štítu mi nedalo velkou práci najít Lecherův dům. Pátrací kouzlo, tak jednoduché, říkal jsem si, to bych svedl sám. Ale nakonec jsem byl rád, že jsem se o to nepokusil.

Lecher mi při pokusu o kouzlo poskytl nezapomenutelný zážitek. Nejdříve se šaty v ruce na chvíli celý ztuhl, efektně obrátil oči v sloup a začal měnit barvy. Ze sytě oranžové přešel přes modrou do čistého nachu a celé vystoupení zakončil brčálovým odstínem zelené. Prostě, bezvadná podívaná. Co se týče magických ochran, budou střed'anští mágové opravdová špička. Nakonec jsem za ušetřené peníze nakoupil spoustu česneku.

Navíc jsem po návratu domů začal ořezávat osikové kolíky do špičky. Zhruba po dvacátém kolíku mi na mysl vytanula Ruppova patentní kuše. Rupp je starý zbrojír, který při práci přemýšlí, jak ostatním lidem práci ulehčit. A tak vynalézá nové věci. Jeden z jeho

nejpodařenějších vynálezů je samoutahovací železná panna, kterou si městský kat nemůže vynachválit.

Tahle kuše je ale z jiného soudku. Původně skvělý nápad opakovači zbraně měl přinést zvrát do vleklých potyček se zbojnickými horaly v Altmorských horách. Možnost místo drahých šipek pálit levné oblázky nadchla dokonce i samotného krále.

Celé to mělo jen jednu jedinou chybu. Nefungovalo to. Tedy, nikdo z toho nedostal víc než jednu ránu. Na kuši jsem narazil úplnou náhodou, když jsme byli s Gerlockem nakupovat nějaké nože. Vzhledem k tomu, že byla za babku, neodolal jsem a koupil ji jako kuriozitu. Potom, za dlouhých zimních večerů, jsem kuši zkusil zdokonalit svou magií. Po řadě pokusů se mi podařilo ji zprovoznit tak, aby doslova chrlila malé oblázky, ovšem za cenu celodenní dávky magie. Tak byla tato zbraň schopna vystřelit zhruba dva tisíce nábojů. Problémem byl dostřel, který přes všechnu moji snahu nepřesahoval třicet metrů. Gerlock o kuši prohlásil, že by s ní šel střílet leda hrách zbojníkům pod nohy.

Ted' se ale hodí. Ještě v ní dokonce odminule zůstala nějaká magie, takže mi to ušetřilo práci. Jenom nevím, proč se na mě naše posluhovačka tak divně dívala, když jsem s vítězoslavným úsměvem zasypal Gerlockovo křeslo stroužky česneku právě z této zbraně. Celý dojem kazilo okno, rozbité osikovým kolíkem. Škoda, minul jsem terč jen o metr.

Nakonec jsem poslal paní Pětínovou ke sklenáři a začal navlékat česnek na nit, abych se jím mohl opásat.

Gerlock dorazil až v podvečer.

"Tak jak jsi dopadl?" otázal se mne poté, co se trochu vzpamatoval z prvního doušku vzduchu v obývacím pokoji. Ani se mu nedivím. Česnek totiž snáší jen o malinko více než upíři samotní, a česnekový odér v našem bytě byl nejen cítit, ale snad i vidět.

"Vůbec nic, Jantarová Záře má magickou ochranu," a stručně mu převyprávím své odpolední zážitky.

"Oh," pousměje se, "to odpovídá tomu, co mi řekl její otec dnes odpoledne."

"V každém případě jsem ušetřil, ale nijak nepokročil. A jak dopadlo tvoje pátrání?"

"Velice uspokojivě," mimoděk si zamne ruce, "dalo by se říci, že případ je před uzavřením. Stopoval jsem Sáňkový kroky až k luxusnímu nevěstinci U lotosového květu. Mám důvodné podezření, že Jantarová Záře je držena za zdmi tohoto domu proti své vůli."

"Ale proč už jsi ji odtamtud nedostal!" vykřiknu zcela šokován osudem urozené dívky.

"To není jen tak. Na vlastní oči jsem ji neviděl a hlavně ten podnik provozuje lord Federn. Jak sám uznáš, to není nějaký hej počkej. Ted' ho má na starosti Lastrad, škoda jen, že mi nechtěl zaplatit návštěvu, abych se mohl po naší princezně podívat uvnitř."

Já i Lastrad známe zaklínače příliš dobře, abychom si nedokázali domyslet, jak by takováto pracovní návštěva dopadla, pomyslím si. Nedám však na sobě nic znát.

"Takže zítra vyrážíme na upíra?"

"Ano, ted' už mohu jít s klidným svědomím. Jenom mi, u všech bohů, vysvětli, co to tu vlastně provádíš?"

"No, přece se chystám na toho upíra," zachřestím kuší, až zápach česneku vžene zaklínači slzy do očí. Kupodivu, zdá se, že ho přechází chrapot.

"Ale o toho se postarám já. Tebe potřebuji, kdyby se do toho chtěli vložit ostatní nemrtví. Jen si, u všech bohů, nezačni chystat věci na ghúly a kostlivce. Pamatuji, že v jednoduchosti je

harmonie a v ní tkví ta pravá síla. Teď mne omluv, protože tady bych asi nevydržel. Jdu spát k Modré štice. Sejdeme se zítra tam, přesně v poledne."

"Platí."

Jakmile Gerlock zmizel, začal jsem shánět baňky na svčcenou vodu.

Druhý den jsem vyrazil s mírným zpožděním. Nějaký čas mi zabralo dostat na sebe všechnu výzbroj. Nakonec jsem poněkud upravil starý lovecký oblek, takže do kapes na stehnech, lýtkách a předloktích bylo možno zastrkat osikové kolíky. Dokonce tam i samy držely a šly rychle tasit jeden po druhém. Ideální pro házení. Zapečetěné baňky se svčcenou vodou jsem si pověsil ve dvou vodorovných řadách na hrud'. Nakonec jsem to vše křížem přepásal dvěma věnci česnekových paliček.

Potom jsem musel zkrotit svého koně, protože začal vyhazovat a tančit na zadních, jen mě uviděl. Můj průjezd městem nezůstal nepovšimnut, takže prodírání davem znamenalo další zdržení. Nakonec jsem nabral asi hodinové zpoždění.

Gerlock tam ještě čekal. Už při pouhém pohledu na mne ho přešel vztek a dal se do kašle.

"Octíku, ty vypadáš," vypravil ze sebe s námahou mezi záchvaty kašle, "prosím tě, jed' kousek přede mnou, než si na ten odér trochu zvyknu, jinak tě vůbec nepustím do krypty. I když, jak tak čichám, mohl bys toho upíra dostat pouhou svou přítomností."

"Klidně," prohlásím sebevědomě a nadhodím si Ruppovu opakovači kuši, až stroužky česneku v zásobníku zachřestí. "Jen mne na něj pusť."

Za městem jsme setřásli uličníky i vyjící psy. Krátce za zříceninou Rorikovy tvrze jsme zahruli do lesního ticha, rušeného jen zběsilým úprkem malých lesních tvorů. Tou dobou už zaklínač dokázal jet po mém boku, byť s poněkud kyselým obličejem. Náhle se za zatáčkou objevily zříceniny Starého města. Stačí dát se podél hradeb doleva a už nás vítá rozbitá brána starého pohřebiště, ozdobená hodně morbidním motivem hnátů a lebek. A já pořád nevím, jaký trumf zaklínač skrývá v rukávu.

Do daleka za branou hřbitova se rozkládají mokřady, kde teď, kolem poledního, nebylo ani živáčka, ani mrtváčka.

Jednotvárnost krajiny sem tam ruší polorozpadlý náhrobek z věkem ztmavlých kamenů, většinou skrytý mezi trsy bažinné ostrice. Dokonce i ta je tu bledá a neduživá. Mrtvolné ticho všude kolem nedokázal zaplašit ani pleskot našich plášťů ve větru, ani mokravé zvuky našich kroků. V dálce před námi z monotónní zelenočerné pláně bažin vystupuje zlověstně temná silueta poslední zachovalé kaple na pohřebišti. Pětice jejích věží na tuto vzdálenost připomíná nestvůrný černý pazour ze země vylézající mrtvolky. Jak prázdný důlek po vypadlém oku malomocného zeje ten černý otvor do pekla v jednolitě šedi podzimní oblohy. Vchod do podzemních chodeb, jež jsou podle zaklínače pod celým pohřebištem, je skryt přímo tam. Utěšuji se tím, že krypta, o níž mluvil nekromant, není daleko od vchodu. K dovršení všeho sem vítr nese cáry mlhy.

Z mlžného oparu se náhle vyloupne vysoká silueta kaple.

Tichá a nehybná, jen vyvrácené dveře nás zvou němě dál. Do míst, kam se i mlha bojí vstoupit.

"Hej, Octíku," strčí do mne loktem zaklínač, že se úlekem málem dám na útěk. "Nesmis na sebe nechat působit ducha tohoto místa, jinak tě to dostane."

"To už bude dobré," říkám, ale v ústech mám sucho.

Potom jdeme dál. Vlastně mne dovnitř dostala jen snaha neshodit se v zaklínačových

očíh. Uvnitř je čisto, žádný rum nebo trosky, jen v rohu se povalují nějaké kosti. Při pohledu na ně mi přejede mráz po zádech, rychle odvrátím zrak a o jejich původu raději ani nepřemýšlím. Vchod do podzemí je čtvercová díra přímo pod oltářem. Dýchá z ní syrovina, chlad a nepopsatelný zápach.

"Kudy dál?" otáží se.

"Tudy," vyhýbá se Gerlock pohledu na světlo mé lucerny. "Pojď, není to daleko."

Pokračujeme hlouběji do labyrintu podzemních chodeb. Kamenné stěny někde zdobí pitoreskní fresky, raději je podrobněji nezkoumám. Jedno vím ale určitě. Nestvořila je ruka živého umělce a rozhodně nepatří k původní výzdobě.

"Tady to je," zastaví se můj přítel. "Nekromantův erb. Teď opatrně." Ukáže na dveře s dvojitým křížem z hnátů v kruhu třinácti lebek. Znova se rozkašle. Ve stínech začne něco ulekaně prchat.

V levé ruce držím lucernu, v pravé Ruppovu kuši. Jsem připraven na sebemenší podnět prostor před sebou zasypat smršti smrtícího česneku.

"Tak jdeme na to," kopne zaklínač do dveří s taseným mečem v ruce. V kryptě je ticho a tma. Z temnoty k nám náhle doletí tlumený vzlyk. Udiveně pohlédnu na zaklínače, ale vidím jen jeho záda. Rychle za ním.

Míjím řadu rakví, doufejme, že prázdných, až dorazím k protější stěně. Tam, s rukama přivázanýma k železnému kruhu ve zdi, stojí Jantarová Záře. Pěkné překvapení. Je to určitě ona a je ještě hezčí než na obrázku, i když teď má tvář ztrhanou přestálým utrpením. Se zarděním si všimnu, že její šaty nezahalují, co by zahalovat měly. Na Gerlocka to ovšem nepůsobí. Místo aby ji odvázal, nic nedbá na její vzlyky a prohlíží jí krk.

"Je v pořádku," oddechne si, "žádné stopy po kousnutí."

"Tak ji rychle odvaž," pobízím ho.

"Jak se sem asi dostala?" prohodí Gerlock, zatímco přeřezává pouta. Přitom nepřestává ostražitě pozorovat okolí.

"Unesl mne Purnel."

"Cože," otočíme se oba naráz.

"Přivázel mne sem, prý budu potravou pro jeho pána," sotva slyšitelně pokračuje dívka.

"Jakého pána?" udeří na ni zaklínač.

"Ehm, Gerlocku," šťouchnu do něj.

"Kdo je ten pán?"

"Gerlocku," uchopím svého přítele za rameno.

"Co je?" obrátí se ke mně neurvale.

"Jak to, že mluví naší řečí?"

"Cože? Vlastně ano, jak to, že umíš naši řeč?" otočí se zpět k Jantarové Záři. Není od ní ani stopu, když ho dívka kopne kolenem mezi nohy. V krátkém záblesku vidím přítelovu bolestí zkroucenou tvář a pak i já dostanu ránu. Odletím stranou, hlavou bolestivě narazím do zdi. Napůl omráčen vidím, jak dívka kopne klečícího zaklínače vší silou do obličeje. Když se pak skloní nad jeho bezvládným tělem, zalesknou se jí v ústech ohromné špičáky. Zatraceně!

"Purnel měl pravdu, jsi silný a zdravý," pohladí zaklínače po vlasech, "spolu dobudeme

celý svět, miláčku. Se mnou budeš žít věčně. Neboj se, nebude to bolet," konejší probírajícího se Gerlocka. Pak se skloní nad jeho hrdlem. Jenže zaklínač naprosto podvědomě nastaví proti jejím špičákům pravou ruku. To i mne vyburcuje k akci. Vleže napálím do upírky dávku česnekových stroužků.

Dívka s příšerným zaječením zmizí ve tmě. Ted' rychle. V levé ruce kuši, pravou odtrhávám jednu baňku se svícenou vodou a chrstnu ji zaklínači do obličeje.

"Co, co to bylo?" probírá se ztěžka můj přítel.

"Ber to jako křest. Ale ted' dělej, jde po nás upírka."

Jakoby na potvrzení mých slov z temnoty vyletí ohromný netopýr. Jsem připraven. Kuše v mé ruce opět vychrlí dávku česneku. Dokonalý zásah. Netopýrovi začnou hořet křídla, takže v klesající spirále narazí do protější zdi. A zmizí.

"Jsi v pořádku?"

"Celkem," zachraptí. "Škoda, že ji nemůžu zabít," zaskřípe zuby a skočí do tmy.

Jejich boj doprovází praskot ničených rakví. Po sérii tlumených úderů první vyletí do světla upírka. Hned za ní zaklínač. Rány, jež jí zasazuje, by smrtelníka zabily, ale dívka už smrtelná není. Ostatně ani ona se nedá zahanbit a nezůstává zaklínači nic dlužná. Náhle Gerlock s příšerným šklebem a ještě ničivějším výkřikem prorazí obranu soupeřky. Levý loket se zaboří do jejího žaludku. Hned poté ji praští pěstí do brady. Upírka obrátí oči v sloup a klesne na kolena. Zaklínač jí už nedá šanci. Levou rukou ji uchopí za rameno a pravou jí zasadí drtivou ránu malíkovou hranou mezi oči.

"Chytej," hážu mu provaz, jemně natřený česnekem, "tohle by ji mohlo udržet."

"V to doufám."

Hbitě ji sváže. Pak zmizí ve tmě. Ozvou se tři zaklepání a zaklínač je v okamžiku zpátky i s malou truhličkou v podpaždí.

"Rychle pryč," zavelí k ústupu s bezvládnou upírkou přes rameno. Vtom do dveří vpadne první ghúl. Za ním stojí další a je jich zřejmě plná chodba.

"Chytej," hází mi Gerlock jakousi písťalu. "Vem si ji a hraj, co tě napadne."

"To je přece... nekromantova flétna."

"Jasně, hlavně už hraj."

"Kde jsi ji..."

"Hraj už!"

Z celého našeho ústupu si pamatuji jen náměsíčně se pohupující dav z kostí a zetlelých těl. Fuj! Potom ještě nějaký křik a ránu. Náhle jsme byli u koní a jeli pryč. Teprve v sedle se mi udělalo špatně od žaludku.

"Už je dobře, Octíku," poklepe mi zaklínač na rameno, "už jsme z toho venku."

"Uugll," polknu naprázdno, "příště jdeš sám, se mnou nepočítej," a pobídnu koně do cvalu.

"Tak jak, zaklínači, doručil jsi svůj balíček?" přivítám večer svého přítele po jeho návratu z přístavu. Mezitím jsem se stačil vykoupat a vyvětrat z našeho bytu poslední zbytky česnekové vůně. I žaludek se mi spravil.

"Už je na lodi, myslím, že touhle dobou budou už u Třímílového ostrova. Měli velice naspěch."

"V tom případě jim přeji hodně štěstí na cestě, budou ho potřebovat."

"To si taky myslím," přitaká a posadí se unaveně do křesla. "Teda, ta mi dala," mne si pohmožděná místa.

"Hodně jsem ji podcenil," vtírá si Gerlock léčivou mast do rány na pravém předloktí. "V každém případě, díky za včasný zásah, jinak bych neměl tu ránu jen na ruce. Takhle to mám alespoň symetrické," vyhrne si i druhý rukáv. "Jestli to má vydržet sedm let, tak asi pověším řemeslo na hřebík, nebo mne sežere první krtek, na kterého narazím."

"Toho bych se nebál. V každém případě se můžeš živit jako zloděj. Tu písťalu jsi štípnul věru obratně."

"Ano, půjčil jsem si ji včera od nekromanta, když se nedíval. Viděl jsem ho, jak s ní krotí nemrtvé, ale s tou strašnou rýmou jsem na ni nemohl hrát. Ostatně, ty jsi s ním dnes na hřbitově také nejednal právě v rukavičkách. Ta rána pažbou byla opravdu skvělá, už jsem se bál, že tě strhne zpátky do krypty."

Vtom do našeho pokoje vpadne bez klepání Lastrad.

"Vše je špatně," začne, "byli jsme u Lotosového květu, ale našli jsme tam jen služku, Jabloňový Květ. Po Jantarové Září není ani stopy a služka nic neví."

"To bych jí nevěřil, příteli," Gerlock obejmě Lastrada kolem ramen a přinutí ho usednout do křesla. Potom užaslému královu rádci sdělí, co se vlastně princezně přihodilo. "Bez diskrétní pomoci své služby by to nemohla tak dlouho tajit," dokončí.

"Zatraceně," vydechne překvapený Lastrad.

"Je to tak. Sám jistě uznáte, že jsem raději svůj úlovek předal generálovi vcelku."

"Takže nemáte žádný hmatatelný důkaz o splnění zakázky, který byste mi mohl předložit?" bystře odvětlí Lastrad.

"Bohužel, nemám. Ale my si přeci důvěřujeme, příteli, takže ho snad nebude vůbec potřeba."

"Obávám se, že ano, mistře zaklínači," zvažní králův rádce. "Pochopte prosím, toto je byrokracie státního aparátu. Není důkaz, nebude odměna. Však vy stejně neutrpíte vážnou škodu," dodá při pohledu na truhlu od generála. Já se v duchu pousměji, když vidím, jak byrokracie vítězí nad zaklínačskou magií.

"Zatraceně," prohlásí Gerlock, když Lastrad odejde, "a to ještě nekromant za poklad považuje sbírku sušených brouků."